

Maria, quan no comprèn, però creu i estima

La pàgina de l'evangeli d'avui és única: Jesús, que fa patir a qui més estima... als qui més l'estimen, Maria i Josep. I no és poc el sofriment que els causa, i no ho fa per descuit, sinó sabent que patiran pel seu comportament. I per si fos poc el l'angoixa i dolor que els ha causat quedant-se al temple, encara cal afegir la resposta a la seva Mare quan li pregunta: *Per què ho has fet?* Jesús, aquell fill sempre tan obedient, ara, per tota explicació els fa una mena de reprensió: *"Per què em buscàveu? No sabíeu que jo havia d'estar a casa del meu Pare?"*. És a dir, són ells els qui no s'han comportat com cal: no l'havien d'haver buscat, i havien de saber que ell estava on havia d'estar, a la casa del seu Pare. Francament, Josep i Maria no podien comprendre, i l'evangelista Lluç ho diu obertament: *"Però ells no compregueren aquesta resposta"*.

Josep i Maria no compregueren. L'evangeli d'avui és un mirall en que es reflecteixen les situacions de convivència familiar en que, tot i estimant-nos, no ens comprenem, i ens fem patir. Prescindint dels sofriments causats per mals comportaments, hi ha sofriments causats amb molt bona intenció, però amb poc encert; més encara, hi ha sofriments deguts a comportaments bons i rectes de veritat, semblants al comportament de Jesús, que tant va fer patir Maria i Josep. Posem exemples.

Hi ha comportaments ben intencionats i poc encertats, que fan patir. Alguns pares diuen: hem estat massa rigorosos amb els fills i ara rebutgen obeir; o bé: hem estat massa complaents i ara ens fa responsables dels seus fracassos... No hem entès el que de veritat necessitaven, i ara ho patim tots, ells i nosaltres.

Però, els patiments més forts són els causats per un comportament recte, bo, excel·lent. Una noia va sentir i seguir la vocació missionera, malgrat l'oposició dels pares, que mai van acceptar la seva decisió; un noi se sentia cridat a ser metge, en lloc de continuar el negoci del pare, que no podia comprendre. Són moltes les vegades en què no ens comprenem.

Què podem fer en les moltes ocasions en que no ens comprenem? Què fa Maria quan no comprèn la resposta de Jesús?

Primer de tot no insisteix. No fa més preguntes ni demana més explicacions, no força, respecta la llibertat.

Maria espera... Amb paciència... ens hem de saber donar temps... la digestió dels problemes de convivència sol ser lenta...

Maria reflexiona. El temps sol no arregla les coses, cal esperar activament. Maria ho fa guardant totes aquestes coses que medita en el seu cor. Maria té l'oïda i els ulls del cor ben oberts per a descobrir el que Déu li vulgui dir a través del comportament tan estrany del seu Fill... sap que Déu parlarà i es farà llum.

Maria espera activament també confiant. I això en la família, és tan bonic! Pot ser que un fill o filla senti que els pares no el comprenen, però si veu que confien en ell/ella, ja en té prou... també aquest fill o filla sabrà esperar i confiar... Si alguna cosa ens hem de donar en la família és confiança... de que podrem superar les diferències i tensions... de que podrem superar-nos nosaltres mateixos... A Natzaret, la confiança era l'aire que es respirava.

I, com ho fa, Maria, això de confiar? Passant per damunt del que no es comprèn i anant a les coses que són certes... No comprèn el comportament de Jesús, però llegeix en el fons del seu cor: Jesús és sincer i recte, es bo, els estima... Maria aixeca la mirada, fixa els ulls en Déu Pare i confia... Déu li ha donat aquell Fill i li ha confiat la missió de Mare, Déu és provident i l'ajudarà, sap que Déu treballa en el cor de Jesús, en el cor de Josep i en el propi cor... La certesa dissipa tots els núvols.

Sobre tot, Maria estima. L'amor tot ho lliga i perfecciona. En realitat, la llista d'actituds que hem donat son expressions de l'amor, perquè l'amor és pacient, és sincer, confia sempre, tot ho suporta, tot ho espera.

Però això... resulta? dona fruit? "El noi creixia", diu l'evangeli... i interiorment Josep i Maria creixen també. A la llar de Nazaret el foc de l'amor és cada dia més dolç i més intens. Tots creixen forts, i és que tots tres "s'alimenten bé", amb aquell aliment indicat per Jesús quan va dir: "el meu aliment es fer la voluntat del Pare". Quan deia això ens estava revelant un secret: a la casa de Natzaret, Maria, Josep i Jesús tenien aquest mateix aliment. La voluntat del Pare era el plat de cada dia, sempre el mateix i sempre amb mil sabors diferents, que els feia forts en l'amor, units fins a ser un sol cor i una sola ànima. Com n'és, de feliç, una família en la que es fa la voluntat del Pare.

Com Maria, quan no arribem a comprendre'ns, fem més fort l'amor, alimentem la confiança. I veurem que Déu Pare i l'Esperit Sant ens porten, per camins que no sempre comprenem, a la plena realització de la nostra vida, a una convivència més autèntica i feliç.